

Цивільне право

УДК 347.736

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.17142392>

Суб'єктний склад справ про банкрутство у світлі доктринальних підходів, судової практики та законодавчих новацій

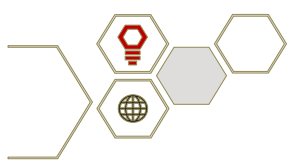
Лось Антон Сергійович,
АО «Гвоздій та Оберкович» (GOLAW),
м. Київ, Україна, <https://orcid.org/0009-0009-8236-5102>

Прийнято: 04.09.2025 | Опубліковано: 17.09.2025

Анотація: Мета статті полягає у всебічному дослідженні суб'єктного складу справ про банкрутство з урахуванням сучасних законодавчих змін, доктринальних підходів та практичних викликів. Особлива увага приділяється ролі основних сторін провадження, а також інших учасників, серед яких арбітражний керуючий, представницькі органи кредиторів, заінтересовані особи та органи державної влади. Визначення їх прав та обов'язків розглядається як ключова умова ефективності процедур банкрутства, забезпечення балансу інтересів та збереження економічної стабільності.

Методи дослідження включають формально-юридичний, порівняльно-правовий та системний аналіз, а також використання методології тлумачення правових норм і узагальнення практики господарських судів. Додатково застосовано підхід зіставлення національного регулювання з європейськими стандартами, що дозволяє визначити перспективи розвитку українського законодавства у сфері неплатоспроможності.

Результати дослідження демонструють, що чинна нормативна база формує більш чітку систему учасників процедур банкрутства, проте її практична реалізація стикається з низкою викликів. Серед ключових проблем

виокремлено складність доведення обґрунтованості кредиторських вимог, ризики формального підходу при їх визнанні, надмірну конфліктність між окремими групами кредиторів, а також необхідність удосконалення механізмів контролю за діяльністю арбітражного керуючого. Запровадження процедур превентивної реструктуризації значно розширює коло учасників провадження та створює нові підходи до врегулювання зобов'язань боржника до відкриття справи про банкрутство, що вимагає адаптації практики та законодавчого уточнення їх статусу.

Висновки статті підтверджують необхідність гармонізації українського законодавства з європейськими стандартами, посилення ролі арбітражного керуючого у забезпеченні прозорості процедур, оптимізації правового статусу комітету кредиторів і запровадження дієвих механізмів контролю за балансом інтересів боржника та кредиторів. Визначення чіткого суб'єктного складу проваджень розглядається як умова підвищення ефективності господарського процесу, формування довіри до інституту банкрутства та зміцнення фінансової стабільності держави.

Ключові слова: арбітражний керуючий, комітет кредиторів, заінтересовані особи, превентивна реструктуризація, санація, ліквідаційна процедура, судовий контроль, баланс інтересі.

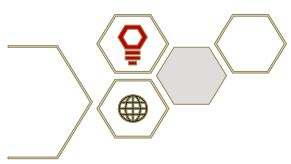
Subject composition of bankruptcy cases in light of doctrinal approaches, judicial practice, and legislative innovations

Anton Los,

GOLAW (Gvozdiy and Oberkovich), Kyiv, Ukraine,

<https://orcid.org/0009-0009-8236-5102>

Abstract: The purpose of the article is to provide a comprehensive study of the participants involved in insolvency proceedings, taking into account current

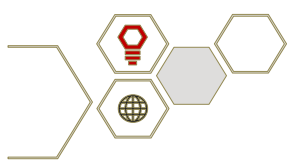

legislative changes, doctrinal approaches and practical challenges. Particular attention is paid to the role of the main parties to the proceedings, as well as other participants, including the insolvency practitioner, creditors' representative bodies, interested parties and public authorities. Defining their rights and obligations is considered a key prerequisite for the effectiveness of insolvency procedures, the maintenance of a balance of interests and the safeguarding of economic stability.

The research methods include formal legal, comparative legal and systemic analysis, as well as the methodology of interpreting legal norms and the generalisation of commercial court practice. In addition, a comparative approach with European standards has been applied, enabling the identification of prospects for the development of Ukrainian legislation in the field of insolvency.

The results of the study show that the current regulatory framework provides a clearer system of participants in insolvency proceedings, but its practical implementation faces a number of challenges. Among the key issues identified are the complexity of proving the validity of creditors' claims, the risks of a formal approach to their recognition, excessive conflict between certain groups of creditors, and the need to improve mechanisms for monitoring the activities of the insolvency practitioner. The introduction of preventive restructuring procedures significantly expands the range of participants and creates new approaches to resolving the debtor's obligations prior to the initiation of insolvency proceedings, which requires the adaptation of practice and the legislative clarification of their status.

The conclusions of the article confirm the necessity of harmonising Ukrainian legislation with European standards, strengthening the role of the insolvency practitioner in ensuring transparency of procedures, optimising the legal status of the creditors' committee, and introducing effective mechanisms to control the balance of interests between debtor and creditors. The clear definition of the composition of participants in proceedings is viewed as a condition for improving the efficiency of the commercial process, fostering trust in the institution of insolvency, and strengthening the financial stability of the state.

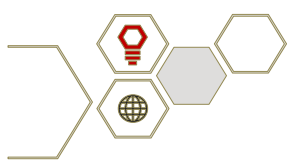
Keywords: insolvency practitioner, creditors' committee, interested parties, preventive restructuring, rehabilitation, liquidation procedure, judicial supervision, balance of interests.

Постановка проблеми. Українська система банкрутства перебуває у фазі глибинних змін, однак ключові питання, пов'язані з визначенням кола учасників провадження та їх правового статусу, залишаються невирішеними. Кодекс з процедур банкрутства встановлює загальну структуру сторін та інших учасників, проте практика свідчить про суттєві прогалини у врегулюванні їхніх функцій і взаємодії. Це проявляється у суперечливих підходах до підтвердження вимог кредиторів, розподілу повноважень між комітетом кредиторів і арбітражним керуючим, а також у зростанні конфліктів між приватними та публічними інтересами.

Введення нових інструментів, зокрема процедури превентивної реструктуризації, створює додаткові виклики. Розширення складу учасників та запровадження нових механізмів ухвалення рішень вимагають від правозастосувачів чітких орієнтирів, яких наразі бракує. Таким чином, проблема полягає не лише у формальному закріпленні ролей, а й у необхідності їхнього системного узгодження, що здатне забезпечити передбачуваність і справедливість усіх процедур.

З огляду на це, дослідження суб'єктного складу справ про банкрутство має дві складові. По-перше, воно є актуальним для науки, оскільки дозволяє виробити цілісні теоретичні підходи до визначення статусу учасників і механізмів їх взаємодії. По-друге, воно має практичне значення, адже створює основу для підвищення ефективності процедур банкрутства, захисту прав кредиторів і боржників, а також для формування довіри до інституту банкрутства як важливого елемента економічної стабільності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика суб'єктного складу у справах про банкрутство послідовно привертала увагу вітчизняних

науковців, однак протягом останніх кількох років вона набула нового змісту у зв'язку з реформуванням законодавства та запровадженням інституту превентивної реструктуризації. У більш ранніх працях увага зосереджувалася на загальних правових механізмах банкрутства в інвестиційному процесі Б.В. Вольвач, забезпеченні балансу приватних і публічних інтересів Н.В. Асєєва та превентивних аспектах запобігання банкрутству В.В. Радзивілюк. Проте у сучасних публікаціях спостерігається поєднання теоретичного осмислення статусу учасників провадження та прагнення адаптувати національну систему до вимог європейських стандартів.

Дослідження окремих аспектів арбітражного керуючого

Аналіз наукових праць свідчить, що сучасні дослідження зосереджені на ролі арбітражного керуючого: А.О. Єфремов акцентує на його організаційних функціях, В.О. Трунов – на питаннях відповідальності та контролю, а Ю.С. Федоренко – на процесуальних особливостях відокремленого провадження. В.Д. Дерлюк – роль арбітражного керуючого у превентивній реструктуризації.

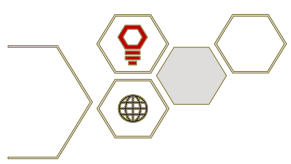
Проте більшість робіт зосереджені на нормативному рівні, тоді як емпіричні дослідження реальних проблем незалежності арбітражного керуючого та ефективності його взаємодії з іншими учасниками майже відсутні.

Дослідження кредиторів та їхніх органів

Р.М. Поліщук приділяє увагу діяльності комітету кредиторів, підкреслюючи його роль у балансуванні інтересів різних сторін. Однак у публікаціях бракує системного аналізу конфліктів між класами кредиторів (конкурсними та забезпеченими), які часто зумовлюють затягування процедур та зловживання процесуальними правами.

Превентивна реструктуризація та новели Кодексу України з процедур банкрутства

В.Д. Дерлюк і В.Б. Крикун досліджують значення превентивної реструктуризації як інструменту запобігання банкрутству, а М.Г. Максименцев – межі судового контролю в цих процедурах. Н.М. Ярмоленко розкриває принципи

«другого шансу», а І.В. Михайлюк аналізує зміну статусу заінтересованих осіб. Однак практична ефективність реструктуризації в Україні поки що не отримала достатнього емпіричного підтвердження, на відміну від досвіду країн ЄС, де відповідні механізми довели свою дієвість.

Інші аспекти суб'єктного складу

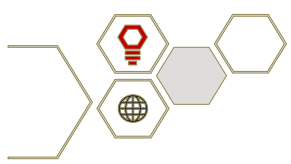
О.С. Дяченко досліджує участь у справах про банкрутство суб'єктів з тимчасово окупованих територій, І.В. Гудима та А. Джабраїлов акцентують на «спорі про право» як запобіжнику зловживань при відкритті провадження. Ці праці важливі, однак розглядають лише окремі проблемні фрагменти, не даючи цілісної картини взаємодії учасників.

Таким чином, сучасна література робить вагомий внесок у розуміння проблематики суб'єктного складу у справах про банкрутство, проте зберігається низка невирішених питань.

Водночас, недостатньо дослідженими залишаються реальна взаємодія між класами кредиторів, незалежність арбітражного керуючого, ефективність превентивної реструктуризації на практиці.

Також бракує системних досліджень впливу нових законодавчих положень на реальний баланс інтересів між боржником, кредиторами та державними органами. Саме ці аспекти стають у центрі уваги даної статті, що покликана не лише узагальнити попередні наукові напрацювання, але й запропонувати напрями їх розвитку з урахуванням сучасних правових і практичних викликів.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри наявність значної кількості досліджень у сфері банкрутства, низка аспектів суб'єктного складу справ залишається недостатньо вивченою. Передусім це стосується чіткого визначення меж повноважень арбітражного керуючого та його відповідальності перед кредиторами і боржником. У наукових працях окреслюється його роль як ключової фігури, проте практичні механізми контролю та гарантії незалежності залишаються нечіткими.

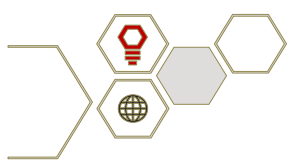
Іншою проблемою є визначення статусу заінтересованих осіб, коло яких розширене останніми законодавчими змінами. У правозастосовній практиці ще не вироблено сталих критеріїв для відмежування добросовісних учасників від тих, що можуть впливати на процедуру у власних інтересах. Це зумовлює ризик зловживань та підриває довіру до процедур банкрутства.

Також відкритими залишаються питання внутрішньої організації кредиторів, зокрема функціонування комітету кредиторів і взаємодія між різними класами кредиторів у процесі ухвалення рішень. У законодавстві закріплено лише базові механізми, однак судова практика демонструє конфліктність та відсутність єдиних стандартів голосування й представництва.

Окремої уваги потребує інтеграція інституту превентивної реструктуризації. Хоча законодавчі новели формально визначили нових учасників цієї процедури, досі немає чіткого розуміння їхніх прав, обов'язків та меж участі у процесі. Це ускладнює застосування нової моделі на практиці та створює прогалини у правовій визначеності.

Додаткові виклики виникають у ситуаціях, коли майно боржника розташоване на тимчасово окупованих територіях, що ставить під сумнів можливість ефективного залучення таких суб'єктів до провадження. Дискусійним залишається і питання «спору про право» як запобіжника відкриття справи про банкрутство, що визначає коло кредиторів і впливає на їхній процесуальний статус. Також потребує подальшого вивчення концепція пріоритету реструктуризації над ліквідацією, яка лише формується у національній доктрині та вимагає адаптації до європейських стандартів.

Причини невирішеності зазначених питань пов'язані з кількома чинниками. По-перше, реформування відбувається швидкими темпами, що не дозволяє науці й судовій практиці синхронно виробляти сталі підходи. По-друге, українська правова система лише адаптує європейські стандарти, тому питання гармонізації та імплементації залишаються відкритими. По-третє, увага дослідників часто зосереджувалася на економічних наслідках

банкрутства, тоді як процесуально-правові аспекти суб'єктного складу розглядалися менш ґрунтовно.

Вирішення цих прогалин є принципово важливим для забезпечення ефективності всієї системи банкрутства. Без чіткого визначення статусу і ролі кожного учасника неможливо гарантувати баланс інтересів, запобігти зловживанням і сформувати передбачувану судову практику. Подальше дослідження в межах цієї статті спрямоване на:

- уточнення повноважень арбітражного керуючого,
- аналіз правового статусу заінтересованих осіб і критеріїв добросовісності їхньої поведінки;
- оцінка ефективності організації діяльності кредиторів і комітету кредиторів, перспектив запровадження превентивної реструктуризації.

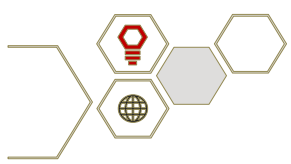
Саме розкриття цих питань дозволить підготувати комплексні висновки і практичні рекомендації, що сприятимуть підвищенню ефективності процедур банкрутства та їх гармонізації з європейськими стандартами.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою цієї статті є всебічне дослідження суб'єктного складу у справах про банкрутство з урахуванням сучасних доктринальних підходів, законодавчих змін та судової практики, а також вироблення пропозицій щодо його оптимізації відповідно до європейських стандартів.

Для досягнення цієї мети передбачено вирішення кількох взаємопов'язаних завдань.

По-перше, на теоретичному рівні необхідно проаналізувати сучасний стан правового регулювання участі основних і допоміжних суб'єктів у провадженнях про банкрутство та систематизувати наукові підходи до їх класифікації.

По-друге, на практичному рівні важливим є окреслення проблемних аспектів реалізації прав і обов'язків боржника, кредиторів, арбітражного керуючого та заінтересованих осіб у національній практиці, з урахуванням актуальних позицій Верховного Суду.

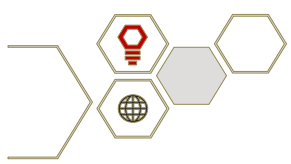
По-третє, дослідження має на меті виявити конкретні недоліки правозастосування, що призводять до конфліктності інтересів, зловживань та зниження довіри до процедур банкрутства.

По-четверте, необхідно оцінити ефективність запроваджених процедур превентивної реструктуризації, які значно розширюють коло учасників проваджень, а також визначити межі їхніх прав та обов'язків.

Очікувані результати дослідження полягають у системному окресленні суб'єктного складу у справах про банкрутство, аналізі сучасного стану правового регулювання та виявленні проблемних аспектів повноважень арбітражного керуючого, організації кредиторів і прав заінтересованих осіб. Дослідження також дозволяє оцінити ефективність превентивної реструктуризації та її вплив на взаємодію учасників провадження, а також запропонувати шляхи гармонізації національного законодавства з європейськими стандартами й удосконалення механізмів контролю та участі учасників.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний стан правового регулювання у сфері банкрутства в Україні демонструє істотну еволюцію у визначенні складу учасників провадження. Кодекс України з процедур банкрутства визначив базову систему сторін та інших учасників, а Закон № 3985-IX (2024) розширив коло суб'єктів, увівши нові ролі, пов'язані з превентивною реструктуризацією [10; 15]. У працях В.В. Радзивілюк підкреслюється, що своєчасне застосування превентивних заходів є ключовим для зниження ризиків банкрутства та дозволяє поєднувати правові й економічні аспекти врегулювання кризових ситуацій [16, с. 64]. Це вказує на те, що регулювання має враховувати не лише юридичну, а й економічну природу відносин у процедурі.

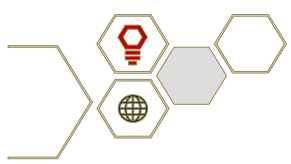
Склад учасників провадження. Кодекс України з процедур банкрутства (надалі – «КУзПБ») визначає сторони та учасників справи про банкрутство. Сторони охоплюють боржника і кредиторів (конкурсних, забезпечених), а також органи, уповноважені представляти їхні інтереси. Перелік учасників є

ширшим і включає арбітражного керуючого, державний орган з питань банкрутства та інших суб'єктів, чії права або обов'язки пов'язані зі справою. У певних випадках до процесу залучаються представники державних і місцевих органів, працівники боржника, засновники. Н.В. Асєєва ще у 2013 році підкреслювала, що ефективність банкрутних процедур можлива лише за умови належного узгодження приватних і публічних інтересів, а також активної ролі держави у забезпеченні прозорості й захисті суспільних інтересів [1, с. 13].

Арбітражний керуючий: роль, незалежність і контроль. А.О. Єфремов акцентує увагу на координаційних функціях арбітражного керуючого [7, с. 19], В.О. Трунов аналізує його відповідальність і контроль з боку кредиторів та суду [17, с. 85], а Ю.С. Федоренко досліджує процесуальні особливості відокремленого провадження [18, с. 61]. Проте наведені підходи недостатньо враховують ризики політичного та економічного впливу, що створюють додаткові загрози для незалежності арбітражних керуючих. Це підтверджує потребу у законодавчому закріпленні критеріїв відбору та ефективних механізмів контролю за їхньою діяльністю.

Комітет кредиторів: баланс інтересів. Р.М. Поліщук докладно аналізує статус і функції комітету кредиторів, підкреслюючи його роль у формуванні рішень [14, с. 358]. В.Д. Дерлюк звертає увагу на запровадження превентивної реструктуризації, що поєднує українську практику з положеннями Директиви (ЄС) 2019/1023 [5, с. 43]. В.Б. Крикун бачить у ній інструмент запобігання банкрутству [11, с. 96], а М.Г. Максименцев наголошує на потребі чітких процесуальних орієнтирів судового контролю [12, с. 122]. Б.В. Вольвач, розглядаючи банкрутство крізь призму інвестиційних процесів, підкреслює, що правові механізми впливають не лише на боржника і кредиторів, а й на загальну економічну динаміку [2, с. 151]. Такий підхід дозволяє оцінювати суб'єктний склад не лише у процесуально-правовому, а й у ширшому економіко-правовому вимірі.

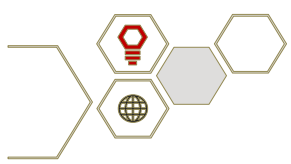

Специфічні умови провадження. Дослідження акцентують на ситуаціях, коли майно боржника знаходиться на тимчасово окупованих територіях, що створює унікальні проблеми визначення складу учасників і захисту їхніх прав [6, с. 55]. У працях також відзначається, що банкрутство як процес передбачає вилучення активів боржника й справедливий розподіл між кредиторами, включаючи пріоритетні виплати працівникам і податки [8, с. 19]. Це свідчить про формування суб'єктного складу не лише під впливом законодавчих норм, а й у контексті воєнних і соціально-економічних викликів.

Судова практика як компенсаторний механізм. Верховний Суд у постанові від 20.03.2024 (справа № 911/1005/23) наголосив на неприпустимості формального підходу до визнання кредиторських вимог [3]. Касаційний господарський суд у постанові від 16.01.2025 (справа № 910/9446/23) підкреслив значення поділу кредиторів на класи та судового контролю за балансом інтересів [9]. Водночас у публікаціях наголошується, що «спір про право» є ефективним запобіжником від фіктивних вимог [4, с. 392]. Суди фактично виконують компенсаторну функцію, заповнюючи прогалини регулювання, проте надмірна їхня активність може створити ризик надмірної дискреції.

Превентивна реструктуризація: нова конфігурація суб'єктів. Законодавчі новели 2024 року дозволили боржнику ініціювати врегулювання до відкриття провадження, а нові учасники (зокрема адміністратор процедури) отримали суттєві процесуальні повноваження [10; 15]. Така модель здатна зберегти підприємства як діючі економічні одиниці, але водночас створює ризики правової невизначеності. Концепт «другого шансу» як пріоритет реструктуризації над ліквідацією [19, с. 65] набуде реального змісту лише за умови прозорих процедур контролю та рівних можливостей для боржника і кредиторів.

Статус заінтересованих осіб. Реформування КУзПБ загострило дискусію про межі прав заінтересованих осіб і критерії відмежування

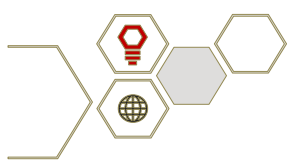

добросовісних учасників від тих, хто може впливати на процес у власних інтересах. У наукових працях обґрунтовується потреба уніфікації підходів і розробки чітких критеріїв [13, с. 137]. Найбільш перспективним видається впровадження диференційованого режиму прав та обов'язків залежно від ступеня впливу на боржника.

Сучасна доктрина, законодавство й судова практика засвідчують, що чітке визначення суб'єктного складу є основою ефективності процедур банкрутства. Подальші кроки мають бути спрямовані на посилення незалежності арбітражних керуючих, стандартизацію діяльності комітету кредиторів, прозорість у доведенні кредиторських вимог і унормування статусу заінтересованих осіб. Це дозволить узгодити приватні та публічні інтереси й зміцнити стабільність фінансової системи України.

Висновки. У ході дослідження було досягнуто поставленої мети – здійснено всебічний аналіз суб'єктного складу у справах про банкрутство з урахуванням доктринальних підходів, законодавчих змін та судової практики. Встановлено, що сучасне правове регулювання формує більш деталізовану систему учасників, проте її реалізація стикається з низкою викликів, пов'язаних з доказуванням кредиторських вимог, ефективністю контролю за діяльністю арбітражного керуючого, внутрішньою організацією кредиторів та впровадженням нових процедур превентивної реструктуризації.

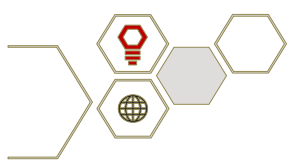
З'ясовано, що арбітражний керуючий зберігає статус ключової фігури у забезпеченні ефективності процедур, проте механізми його підзвітності та незалежності потребують уточнення. Авторське дослідження дозволяє стверджувати, що посилення інституційної незалежності арбітражних керуючих потребує не лише процесуальних, а й кадрових гарантій, включаючи прозорі критерії їх відбору. Водночас активізація ролі комітету кредиторів та запровадження нових процесуальних інструментів підсилюють значення балансу інтересів у межах проваджень. Досвід застосування нових механізмів

підтверджує важливість запобігання формальному підходу у визнанні вимог та необхідність прозорих критеріїв участі заінтересованих осіб.

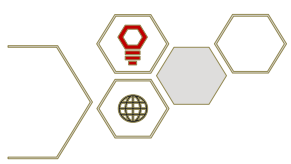
Дослідження також показало, що розширення суб'єктного складу внаслідок запровадження превентивної реструктуризації формує нові моделі взаємодії між учасниками, але водночас створює ризики правової невизначеності. Особливу увагу привертають випадки, коли надмірна активність судів компенсує прогалини законодавства, що свідчить про нагальну потребу кодифікації окремих практичних підходів у КУЗПБ. Актуальними залишаються питання участі боржників, активи яких розташовані на тимчасово окупованих територіях, а також можливість використання «спору про право» як інструменту відсіву необґрунтованих вимог.

Узагальнюючи, можна стверджувати, що поставлені завдання були виконані: окреслено сучасний стан правового регулювання, визначено проблемні аспекти та перспективи розвитку інституту банкрутства. Подальші дослідження мають бути зосереджені на пошуку оптимальних моделей гармонізації національного законодавства з європейськими стандартами, розробці ефективних механізмів контролю за діяльністю учасників та вивченні практичного застосування нових процедур. Доцільним напрямом видається запровадження чіткої категоризації заінтересованих осіб залежно від рівня їхнього впливу на боржника, що дозволить забезпечити диференційований підхід до їхніх прав і обов'язків. Перспективним видається застосування міждисциплінарних підходів, які поєднують правовий, економічний та управлінський аналіз, що дозволить глибше оцінити наслідки нових правових моделей і виробити комплексні рекомендації для законодавця та правозастосовної практики.

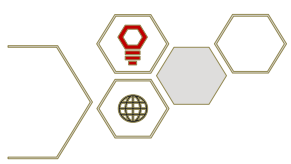

Список використаних джерел

1. Асєєва Н. В. Забезпечення приватних та публічних інтересів у процедурах банкрутства. *Право України*. 2013. № 7. С. 145–151.
2. Вольвач Б. В. Правові механізми банкрутства в інвестиційному процесі. *Господарсько-правове забезпечення інноваційного інвестування: проблеми та пропозиції: матеріали круглого столу*. 2017. С. 149–153.
3. Верховний Суд. Постанова від 20.03.2024 у справі № 911/1005/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 05.07.2025).
4. Гудима І. В., Джабраїлов А. Спір про право як запобіжник відкриття провадження у справах про банкрутство: порівняльно-правовий аспект. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України*. 2025. № 1. С. 215–220. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/333034> (дата звернення: 05.07.2025).
5. Дерлюк В. Д. Права та обов'язки арбітражного керуючого в превентивній реструктуризації. *Фінансове право*. 2024. № 1. С. 41–45.
6. Дяченко О. С. Банкрутство суб'єктів господарювання, майно яких розташоване на тимчасово окупованих територіях України. *Актуальні проблеми науки і права*. 2023. № 2. С. 72–78. URL: http://apnl.dnu.in.ua/2_2023/8.pdf (дата звернення: 05.07.2025).
7. Єфремов А. О. Актуальні питання ролі арбітражного керуючого у процедурах банкрутства. *Вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2024. Вип. 74 (2). С. 17–21. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2024/09/4-1.pdf> (дата звернення: 05.07.2025).
8. Іорданов В. Банкрутство. Ліквідація. *Все про бухгалтерський облік*. 2010. № 60. С. 18–20.
9. Касаційний господарський суд у складі Верховного Суду. Постанова від 16.01.2025 у справі № 910/9446/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 05.07.2025).

10. Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18.10.2018 № 2597-VIII. *Офіційний вісник України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19> (дата звернення: 05.07.2025).
11. Крикун В. Б. Превентивна реструктуризація як правовий інструмент у справах про банкрутство. *Нове українське право*. 2025. № 1 (51). С. 94–99. URL: <http://newukrainianlaw.in.ua/index.php/journal/article/view/752> (дата звернення: 05.07.2025).
12. Максименцев М. Г. Процедурні та адміністративно-правові аспекти відновлення платоспроможності. *Актуальні проблеми науки і права*. 2024. № 6. С. 121–126. URL: http://www.apnl.dnu.in.ua/6_2024/20.pdf (дата звернення: 05.07.2025).
13. Михайлюк І. В. Статус заінтересованих осіб у світлі реформування КУзПБ. *Науковий вісник НДІ приватного права і підприємництва*. 2024. № 1. С. 101–106. URL: <https://repository.ndippp.gov.ua/handle/765432198/1021> (дата звернення: 05.07.2025).
14. Поліщук Р. М. Правове становище кредиторів та їх представницьких органів у процедурах банкрутства. *Вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2024. Вип. 76 (1). С. 356–361. URL: <http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/30948> (дата звернення: 05.07.2025).
15. Про внесення змін до Кодексу України з процедур банкрутства та деяких інших законодавчих актів України щодо впровадження процедур превентивної реструктуризації: Закон України від 19.09.2024 № 3985-IX. *Офіційний вісник України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3985-20> (дата звернення: 05.07.2025).
16. Радзивілюк В. В. Запобігання банкрутству (неспроможності): господарсько-правовий аспект: монографія. *ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф»*. 2013. 532 с.

17. Трунов В. О. Правове становище арбітражного керуючого у процедурах банкрутства. *Правова позиція*. 2025. № 1. С. 83–88. URL: <https://legalposition.umsf.in.ua/archive/2025/1/17.pdf> (дата звернення: 05.07.2025).

18. Федоренко Ю. С. Принципи відокремленого провадження у процедурах банкрутства. *Alfred nobel university journal of law*. 2024. № 1. С. 59–64. URL: <https://law.duan.edu.ua/images/PDF/2024/1/7.pdf> (дата звернення: 05.07.2025).

19. Ярошенко Н. М. Принципи банкрутства в Україні: пріоритет реструктуризації над ліквідацією. *Актуальні проблеми науки і права*. 2025. № 1. С. 145–151. URL: http://apnl.dnu.in.ua/1_2025/12.pdf (дата звернення: 05.07.2025).